

På den tre dagers lange heimferda grubla Hovebonden hele tida på møtet sitt med Vis-Knut. Han ville liksom ikke tro på alvor. Mye hadde han hørt om vismannen, men at han skulle kunne se alt uten å ha hørt noe av fortelling? Og skjora: Kunne ho ha vunnet å bære alt sølvet oppi reiret på et par timer . . . .? Vel visste han om fuglens glede over blankt, og han hadde hørt om at ho tok småskjeer og slikt. Men disse massive skjeene, og emnene som var enda tyngre . . . .

* * *

Det var midt i sommernatta da Tore på Hove kom heim. Utkjaset og klar etter å ha gått i ett sett fra øverst i Rennebu. Nå skulle det bli godt å få komme til sengs . . . . Men så trøtt og ferdig han var, ville han ikke legge seg før han visste beskjed! Tore henta husstigen, manøvrerte den borttil vestheggen, og kleiv oppover. I den dunkle sommernatta så han det blenkte inni reiret, han grep inni og fikk neven full av sølv, stakk i lomma og grep att — til reiret var tomt. Så kleiv han ned og la sølvet utover arbeidsbordet sitt, talte opp. Jo, det stemte, de var der alle.

Hovebonden sattes tigen på plass og gikk inn i huset sitt. Trøtt som han var, orka han ikke mat nå. Han velta seg til sengs og hadde ennå sølvet hos seg.

«Har du funnet skjeene?» spurte kona søvnørsken og reiste seg på albuen i senga. Først måtte ho spørre slik, når skjeene lå frampå golvet — i morgen kunne ho spørre mannen hvordan alt var gått til på ferda hans.

«Nei, jeg har ikke funnet skjeene, det var Vis-Knut som fant dem», sa Tore. Øyeblikket etter sov han. Kona la seg undersam ned igjen, så på sølvet på golvet, hørte Orkla søge lindt gjennom dalen. Så la ho seg til att, og sov snart, ho også.

Ute skrattet et par skjorer mot morgendemringen.

EIVIND KIERULF
MAGNE HAAVE

Minneord

Etter hvert som årene går, tynnes det i rekkene blant Trondhjems Turistforenings gamle og trofaste vertinner og gode venner.

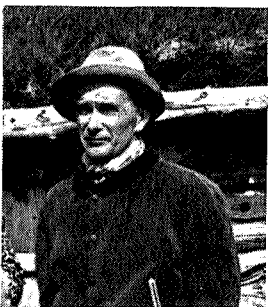
Anna Grendal Rønning

I fjor på forsommeren, mottok vi således den sørgelige melding at vår mangeårige vertinne på Gjevilvasshytta, Anna Grendal Rønning, var død i sine beste år. Anna tilhørte den type mennesker som var blitt bergtatt av fjellet og alltid lengtet dit. Som ganske ung ble hun hjelp på våre hytter, og det var således ganske naturlig at hun overtok vertinnejobben på Gjevilvasshytta da den ble ledig i 1945, og her fortsatte hun som vertinne i 10 år, inntil hun giftet seg og ble bondekone i Meldal. Gårdsdriften gjorde det umulig for henne å komme fra, men hun lengtet stadig tilbake til Gjevilvassdalen og hytta der, og flere ganger senere når vi sto i beit, hjalp hun oss som vertinne i kortere perioder. På sin greie og likefremme måte å være på, ble hun hurtig kjent med alle turister, og det var alltid like hyggelig å komme til hytta og bli møtt med hjertelighet og godt stell. Det var således et stort savn både for turistene og styret da hun sluttet som vertinne. For sitt store arbeide for foreningen ble hun i 1954 tildelt foreningens høye utmerkelse, «Reinrosa med gull ekekrans».

Kari Aune

Siste vinter la en av våre eldste vertinner fra Sylene, Kari Aune, ned vandringsstaven, etter et langt og rikt liv. Hun kom som vertinne på Nedalshytta i 1927, og ble der både påske- og sommersesonger helt til i 1939. Hun tilhørte også den type mennesker som var glad i fjellet og de mennesker som ferdes der, og dette gjorde at man alltid følte seg like velkommen. I løpet av den rekke år hun residerte på Nedalshytta, hadde hun gleden av et stadig stigende besøk, og det er nok mange turister som minnes hyggelige opphold der i Kari Aunes dager. Også etter at hun sluttet, ytet hun oss mange tjenester, og vi holdt kontakt med henne like til det siste.

*

Erling Henriksen

Mange — alt for mange — ulykkesbud kom fra våre fjell i sommer. Ett av dem var at Erling Henriksen var funnet helt utslitt inne i Roltdalen.

Det falt i min lodd å få følge med ham på mange av våre ruter, og inntrykket av en ærlig venn og naturelsker sitter igjen i minnet. Under krigen var vi på felles front og tok ansvaret for det. Vi hadde nokså sterkt motsatte syn på mange av tidens problemer, men jeg respekterte Henriksen for den ærlighet og iver han på en sympatisk måte kjempet for sine idealer.

Han strevet for seg og sine, tross vanskelige kår, men noen dagers avkopling — oftest alene — ville han ha i fjellet.

Derfor synes jeg det er noe forsonende i dette at han fikk fare bort i den fjellverden han elsket — det norske høfjell. Han var mere norsk enn han selv ofte ville være ved.

Fred med hans minne.

Per Hilmo

Det vil alltid føles et savn når noen faller bort. Størst blir savnet selvsagt for familien. Men gjelder det noen som ved sine personlige egenskaper har vunnet seg venner også langt utenom slektens snevrere krets, da blir savnet delt av mange flere.

Dette gjaldt i høy grad Per Hilmo — en ordensmann med vennesinn og humør. Som vert på TT's private kvarter på Hilmo, var han noe utenfor det vanlige. Derfor kom gjester ofte igjen på dette sted for å nyte den hjemlige hygge og enestående gjestfrihet som Per Hilmo og hans hustru alltid mottok oss med. De to fikk venner langt utenom Trøndelag, ja, landet med.

Når han nå for alltid er borte, har vi minnene tilbake — bare rike, gode minner.

For sin innsats for vår forening fikk Hilmo livsvarig medlemskap.

*

Henry Strand

Journalist Henry Strand var redaktør av Trondhjems Turistforenings årbok i hele 5 år, og det var således også for oss et meget smertelig tap da han ble revet bort i alt for ung alder. Henry Strand var av en slik natur at når han først ble fanget inn av ideen bak en god sak, gikk han inn for den med hundrede prosent. Alle husker vi den glødende interesse han la for dagen etter at han for alvor hadde fått øynene opp for turistsakens ideologiske bakgrunn. Full av nye impulser og med et oppkomme av entusiasme og overskuddsglede

redigerte han i flere år vår årbok og utførte alene størstedelen av det betydelige arbeid som ligger bak hver ny bok. Han hjalp oss dessuten også på mange andre måter. Det var aldri nei i hans munn når det gjaldt en god sak, og vi visste at hvis han påtok seg en sak, ble den alltid nøyaktig og prikkfritt utført. Alle vi som kom i nærmere kontakt med ham, lærte å sette pris på hans rettskaffenhet og respekterte ham for alle hans gode sider.

*

Trondhjems Turistforening er alle de her nevnte stor takk skyldig for alt det uegennyttige arbeid de hver på sitt felt har ytet for foreningen, og vi lyser fred over deres minne.

Våre hedrede

Æresmedlemmer:

- 1935 Ludvig Sivertsen, banksjef
- 1947 Roar Tønseth, arkitekt
- 1953 Arne Falkanger, kjøpmann
- 1957 Reidar Jørgensen, rektor

Innehavere av vårt hederstegn — Reinrosa med gull ekekrans:

1935 Ludvig Sivertsen, banksjef	1957 Kirsten Haave, fhv. vertinne
1939 Olav Jensen, disponent	1957 Ola Hilmo, bestyrer
1947 Thor Tharum, sorenskriver	1957 Reidar Jørgensen, rektor
1947 Hilmar Nilsen, agent	1957 Finn Kleven, smedmester
1947 Roar Tønseth, arkitekt	1957 Erling Nielsen, kjøpmann
1947 Ragnhild Lien, fhv. vertinne	1959 Magne Haave, lærer
1947 A. P. Stordalsvold, stasjonsmester	1962 Martine Unsgård hotellvertinne
1949 Astri Mittet Angermann, lærerinne	1962 Hjørdis Mørkved, frk.
1962 Trygve Kristiansen, kontorsjef	1962 Olga Reitan, fhv. vertinne
1953 Arne Falkanger, kjøpmann	1962 Per Vinje, fullmektig
1954 Edvard Løchen, hr.advokat	1962 Gunnar Birkeland, disponent
1954 Andreas Backer, generalsekretær	1962 Helge Foss, lektor

Innbudte livsvarige medlemmer:

- 1920 Jørgen B. Lysholm, ingeniør
- 1929 Effe Magnusson, redaktør
- 1957 Halvard Lilleevjen, bonde
- 1957 Modolf Moen, bonde
- 1962 Ragnhild Næssmo, kokke
- 1962 Th. Solem, bestyrer
- 1962 Per Hilmo, gårdbruker
- 1962 Asbjørn Clausen, bonde